

Arrest

nr. 348 662 van 11 juni 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 9 maart 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 13 februari 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. CLAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 oktober 2025 werd verzoeker onder aanhoudingsmandaat geplaatst wegens de verkoop van een ongekende hoeveelheid cocaïne. Verzoeker werd in verdenking gesteld wegens verkoop, te koop aanbieden, leveren, afleveren van verdovende middelen/psychotrope stoffen, zonder vergunning, met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende activiteit van een vereniging. Hij werd overgebracht naar de gevangenis van Dendermonde.

1.2. Op 11 februari 2026 werd het aanhoudingsbevel waaronder verzoeker werd geplaatst door een beschikking van de onderzoeksrechter opgeheven mits betaling van een borgsom en het naleven van uitvoeringsvoorwaarden voor een termijn van drie maanden.

1.3. Op 13 februari 2026 werd verzoeker vrijgesteld.

1.4. Op 13 februari 2026 gaf verweerder een bevel om het grondgebied te verlaten

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De heer [M.B. J.], geboren te [...], op [...], onderdaan van Nederland, wordt het bevel gegeven het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten.

Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald, moetzij/hij het grondgebied verlaten.

Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, eerste lid, 3°, artikel 4381, 2° en artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: wordt door de Minister voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, geacht de openbare orde te kunnen schaden, het gedrag van de betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving : [M.B.J.] werd op 28.10.2025 onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van verkoop, te koop aanbieden, leveren of afleveren van verdovende middelen/psychotrope stoffen, zonder vergunning, met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende activiteit van een vereniging, feiten waarvoor hij later mogelijk wordt veroordeeld. De feiten, met name de verkoop van een ongekende totale hoeveelheid cocaïne, werden gepleegd te Sint-Niklaas en bij samenhang elders in het Rijk in de periode tussen 26 september en 26 oktober 2025, meermaals, op niet nader bepaalde data.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t.

Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: “46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr.blz.I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).

Ingevolge de aard van de feiten waarvan betrokkene verdacht wordt (verkoop, te koop aanbieden, leveren of afleveren van verdovende middelen/psychotrope stoffen, zonder vergunning, met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende activiteit van een vereniging) concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij minstens sinds 26.10.2025 in het Rijk verblijft

en dat hij niet gemachtigd is tot een verblijf van meer dan 3 maanden in de hoedanigheid van burger van de Europese Unie. Tussen 28.10.2022 en 29.07.2024, datum waarop hij van ambtswege werd afgevoerd uit de bevolkingsregisters van Herentals, heeft betrokkene recht op verblijf gehad in België.

Betrokkene heeft de vragenlijst met betrekking tot de hoorplicht ingevuld op 09.12.2025 tijdens een gesprek met een terugkeerbegeleider van Dienst Vreemdelingenzaken. Hij verleent zijn medewerking. [M.B.J.] verklaart in België te zijn sinds 26.10.2025, komend uit Nederland, zonder identiteitsstukken, ten einde zijn kinderen te bezoeken die in België leven. Hij heeft zes kinderen met drie verschillende vrouwen. Met een van deze vrouwen, B. [D.J.], moeder van twee van zijn kinderen, stelt hij een vaste relatie te hebben. Het begrip "familie- of gezinsleven" in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient betrokkene te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan. Wat zijn zes in België levende kinderen betreft, hier kan nog aan toegevoegd worden dat de verwijdering van een ouder die niet samenwoont met zijn kinderen niet hetzelfde ontwrichtende effect heeft dan de verwijdering van een inwonende ouder en dat de voorgehouden gezinsbanden met zijn kinderen niet verbroken worden door een verwijdering van het grondgebied. Moderne communicatiemiddelen, telefoon, sociale media, internet, etc. ... kunnen betrokkene namelijk in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn kinderen en het gezins- en privéleven met hen verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Betrokkene legt verder geen enkel bewijsstuk voor dat aantoonst of en hoe hij invulling geeft aan het gezins- en/of familieleven met zijn kinderen. Hij toont ook niet aan of hij deelt in de beslissingen over hun opvoeding en op welke manieren hij financieel bijdraagt aan de opvoeding van de kinderen. Er liggen momenteel dan ook geen sluitende bewijzen voor die aantonen dat er een hechte band zou bestaan tussen de betrokkene en zijn kinderen. Verder zou ook zijn zus [L.] in België wonen. Deze persoon is niet terug te vinden in de databank van Dienst Vreemdelingenzaken. [M.B.J.] verklaart zwartwerk in België te hebben verricht. Hij zegt niet te lijden aan een ziekte dewelke hem belemmert om te reizen en terug te keren naar zijn herkomstland of naar een land waar hij een verblijfsrecht heeft. Terugkeren naar Nederland is geen probleem, een vrijwillige vertreksverklaring wordt dus getekend. Een schending van de artikelen 3 & 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden is dus niet aannemelijk.

Artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: gezien voorgaande wordt aan betrokkene geen termijn toegekend om het grondgebied van het Rijk te verlaten."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel werpt verzoeker op: "SCHENDING VAN HET GEZAG VAN GEWIJSDE IUO. SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL IUO. SCHENDING VAN HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL"

Hij betoogt als volgt:

"7.

De bestreden beslissing is onverenigbaar en in strijd met de door de Onderzoeksrechter van Dendermonde opgelegde voorwaarden:

- Vast adres behouden;
- Uitgangsverbod;
- Ingaan op elke oproep of uitnodiging van de gerechtelijke overheden;

8..

In casu houdt de Staatssecretaris op geen enkele wijze rekening met de door de onderzoeksrechter opgelegde voorwaarden welke er net toe strekken de openbare orde en veiligheid te beschermen

De beschikking van de onderzoeksrechter heeft gezag van gewijsde dat erga omnes geldt. (Rb. Brussel 19 september 2011, Tijdschrift@ipr.be 2011, nr. 3, 44-46)

Door de bestreden beslissing schendt verwerende partij het gezag van gewijsde dat aan de beslissing kleefte.

Het getuigt van een manifeste onzorgvuldigheid en onredelijkheid in hoofde van verwerende partij een beslissing te nemen welke volledig haaks staat op de beslissing en voorwaarden opgelegd door de Onderzoeksrechter.

Het blijkt ten andere niet dat de Onderzoeksrechter of het Openbaar Ministerie voorafgaandelijk (= voor totstandkoming van de bestreden beslissing) akkoord hebben verleend met verwijdering van verzoeker van het Belgisch grondgebied, noch dat de voorwaarden als impliciet ingetrokken zouden kunnen worden beschouwd.

[...].”

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.3. Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing onverenigbaar en in strijd is met de voorwaarden opgelegd door de onderzoeksrechter in de in punt 1.2. bedoelde beschikking om het bevel tot aanhouding op te heffen. Hij citeert hierbij volgende voorwaarden: *“Vast adres behouden; Uitgangsverbod; Ingaan op elke oproep of uitnodiging van de gerechtelijke overheden”*. Hij voert aan dat verweerder geen rekening houdt met deze voorwaarden die ertoe strekken de openbare orde en veiligheid te beschermen. Hij wijst erop dat de beslissing het gezag van gewijsde dat aan de beschikking van de onderzoeksrechter kleefte en erga omnes geldt schendt. Tot slot betoogt verzoeker dat niet blijkt dat de onderzoeksrechter of het Openbaar Ministerie voorafgaandelijk akkoord is gegaan met zijn verwijdering van het grondgebied noch blijkt dat de voorwaarden als impliciet ingetrokken kunnen worden beschouwd.

2.4. In de beschikking tot opheffing onder voorwaarden van het bevel tot aanhouding van 11 februari 2026 worden naast de betaling van een borgsom volgende voorwaarden opgelegd (stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift):

*“1. van algemeen goed gedrag zijn en geen strafbare feiten plegen;
2. zich op eerste verzoek aanmelden bij de politiediensten;
3. zijn vast adres te [...] behouden, en bij wijziging ervan de nieuwe verblijfplaats onmiddellijk meedelen aan de politiediensten;
4. absoluut verbod om zich drugmiddelen te bezitten en zich onthouden van elk druggebruik;
5. zijn werk hervatten of doorgedreven inspanningen leveren om aan werk te geraken en dit niet door eigen toedoen verliezen;
6. absoluut verbod tot contact met F.M. en V.G.;
7. een uitgangsverbod van 22.00 uur 's avonds tot 06.00 uur 's morgens; behoudens voor beroepsdoeleinden wat met objectieve documenten dient gestaafd.”*

2.5. De Raad stelt vast dat in voormelde beschikking niet wordt vermeld dat verzoeker het grondgebied niet mag verlaten of dat de opgelegde voorwaarden uitsluitend zijn verbonden aan een verblijf van verzoeker in het Rijk. Zo wordt vermeld dat hij zijn verblijfplaats kan wijzigen zolang hij het nieuw adres onmiddellijk meedeelt aan de politiediensten. Ook voor het naleven van een uitgangsverbod kan een verblijf van verzoeker op het Belgisch grondgebied niet noodzakelijk worden geacht. Verder kan in de bestreden beslissing worden gelezen dat *“Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald, moetzij/hij het grondgebied verlaten. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België.”* Verzoeker kan dus in geval hij zou worden opgeroepen door de politiediensten terug naar België reizen. Verzoeker heeft de Nederlandse nationaliteit en uit niets blijkt dat hem naast een bevel om het grondgebied te verlaten ook een inreisverbod werd opgelegd. Als Unieburger heeft verzoeker het recht gedurende maximaal drie maanden op het grondgebied van een andere lidstaat te verblijven zonder andere voorwaarden of formaliteiten dan de verplichting in het bezit te zijn van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort (zie artikel 40, § 3, van de Vreemdelingenwet). Uit voormelde bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt aldus duidelijk dat verweerder, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wel degelijk rekening heeft gehouden met de beschikking van de onderzoeksrechter.

2.6. Verzoeker kan ook niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van de gezag van gewijsde van de beschikking van de onderzoeksrechter. Uit het voorgaande volgt immers dat hij niet aantoont dat de bestreden beslissing manifest onverenigbaar is met of *“haaks staat op”* deze beschikking. Verzoeker blijft ook in gebreke de bepaling aan te tonen op basis waarvan hij meent dat

een beschikking van een onderzoeksrechter tot het opheffen van een bevel tot aanhouding waarin in de tijd beperkte voorwaarden worden opgelegd tegenstelbaar is aan verweerder of zou dienen te primeren op de bepalingen van de Vreemdelingenwet die aan verweerder de bevoegdheid toekennen om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven ten aanzien van een unieburger die door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Verzoeker betwist op zich niet dit motief van de bestreden beslissing dat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden, en evenmin het gegeven dat deze vaststelling rechtvaardigt dat hem geen termijn wordt toegekend om het grondgebied te verlaten. Nergens in de Vreemdelingenwet wordt bepaald dat een beschikking van de onderzoeksrechter voorrang dient te krijgen op de toepassing van de artikelen 7, eerste lid, 3°, 43, §1, 2° of 44ter van de Vreemdelingenwet indien verweerder vaststelt dat aan de toepassingsvoorwaarden ervan is voldaan. Een beslissing van de onderzoeksrechter doet geen uitspraak over het verblijfsrechtelijk statuut van de verzoeker in het Rijk. Dat is het prerogatief van de verweerder. Verzoekers betoog dat niet blijkt dat de onderzoeksrechter of het Openbaar Ministerie voorafgaandelijk akkoord is gegaan met zijn verwijdering van het grondgebied of dat niet blijkt dat de voorwaarden als impliciet ingetrokken kunnen worden beschouwd is dan ook niet dienstig.

2.7. Verzoeker voegt als stuk 2 bij het verzoekschrift nog een *“Attest gezinssamenstelling (van gezinsleden met wie betrokkene samenleeft”* waarop hij zelf niet staat vermeld en waarover hij verder geen uitleg verschaft. Dit attest doet dan ook geen afbreuk aan het voorgaande.

Een schending van het zorgvuldigheids- of van het redelijkheidsbeginsel is niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend zesentwintig door:

M. CLAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT	M. CLAES
---------------------	----------